

ಜನ ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ವಿವಿಧ ಬಿಸಿನೆಸ್ ಪ್ರೊಪೋಸಲ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಇವರದೂ ಹೀಗೇ ಏನೋ ಇರುವುದು ಎಂದು ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸಿತ್ತು.

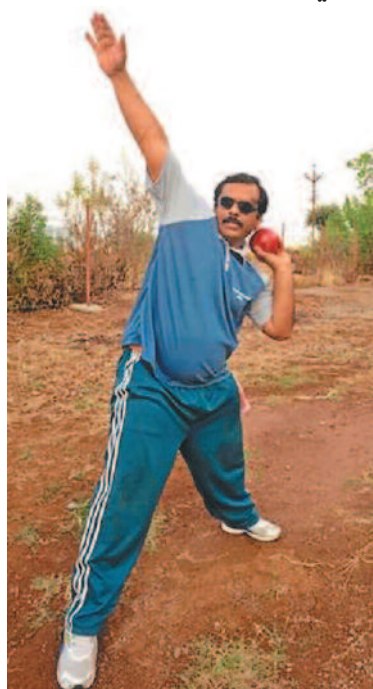
ಆದರೆ ಅವರ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಆಕೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು, 'ನನಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಹಂತದ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಇದೆ ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಸಮಯ ಉಳಿದಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿಂದರೆ ನಾನು ಒಂದುಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷ ಬದುಕುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ವಿಷಯ ತಿಳಿದಾಗ, ನಾನು ಹತಾಶಳಾಗಿ, ಖಿನ್ನತೆಯ ಕೂಪದಲ್ಲಿ ಕುಸಿದಿದ್ದೆ. ನನಗೆ ಅನಿಸಿತ್ತು, ನಾನು ಮೂರ್ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳೂ ಬದುಕಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಉತ್ಸಾಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಕುರಿತ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಓದಿದೆ. ಬರಲೇಬೇಕು ಅನಿಸಿತು. ಈ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಮಿಸ್ಟರ್ ಭಾಟಿಯಾ, ನನಗೆ ಅನಿಸಿದೆ, ನಾನು ಈ ಕ್ಯಾನ್ಸರಿನಿಂದ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಅಂಧತ್ವದೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿದ ರೀತಿ ನನಗೆ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಜೊತೆಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತೇನೆ'. ಭಾವೇಶ್ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ನಿಂತರು. ಆ ಮಹಿಳೆ ನೀತಾ ಅವರೊಡನೆಯೂ ಮಾತನಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಹಳ ಸಂತಸದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರು. ನೀತಾ ಅವರ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಫೋನ್ ನಂಬರ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಜೀವನಗಾಥೆಗೆ ಇತರರಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗುವ, ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗುವ ಶಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ಅವರ ಬದುಕಿನ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಂತೆಂಥಾ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಬದುಕು ಅವರತ್ತ ಒಗೆದರೂ, ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು ಕೂರಲಿಲ್ಲ, ಹತಾಶರಾಗಲಿಲ್ಲ, ಖಿನ್ನತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿದು ಬೀಳಲಿಲ್ಲ, ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆಯತ್ತ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹರಿಯಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಆ ಪ್ರಪಾತದಿಂದ ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ಮೇಲೇರಿದರು. ತಮ್ಮ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಎಂದೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರರ ಎದುರು ಕೈಚಾಚಲಿಲ್ಲ. ನಿಜ, ತಾಯಿಯ ಜೀವ ಉಳಿಸಲು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಸಾಲ ಬೇಡಿ ತಂದಿದ್ದರು. ಅದು ಬದುಕು ಸಾವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದರ ನಂತರ ಯಾರ ಮುಂದೂ ಕೈಚಾಚಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ನೂರು ಕನಸುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತ ಅವರಿಗೆ ಬದುಕಿನತ್ತ ಮುನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ದೂರಲ್ಲ. ಅವರ ಈ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವ, ಅವರೆಡೆಗೆ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು.

ಇದೀಗ ಭಾವೇಶ್ ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನೊಂದವರು ಕೂಡಾ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇತರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯ ಸೆಲೆಯಾಗಬಲ್ಲದು, ಅವರಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಬಲ್ಲದು ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಅರ್ಥ

ಯಶಸ್ವಿಗಿಂತ, ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಮೋಂಬತ್ತಿಗಳು ಮಾರಾಟವಾದ ಖುಷಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಆ ಮಹಿಳೆ ಖಿನ್ನತೆಯಿಂದ ಹೊರಬೀಳಲು, ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನೊಡನೆ ಹೋರಾಡಲು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಿತು ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಸಮಾಧಾನ ನೀಡಿತ್ತು.

ದಿನಾಂಕ 22 ಜುಲೈ 2007ರಂದು ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಇವರ ಸ್ನೇಹ ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ವೈದ್ಯರು ಆಕೆ ಒಂದು-ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ಮನೋಬಲದಿಂದ ಚಮತ್ಕಾರವೇ ಆಯಿತು! ಆ ಎಲ್ಲ ವೈದ್ಯರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಕೆ ಸುಳ್ಳಾಗಿಸಿದರು. ಆಕೆ 2015ರವರೆಗೆ ಅಂದರೆ, ಮುಂದಿನ ಸುಮಾರು 8 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸಂತಸದಿಂದ ಜೀವಿಸಿದರು. ಅವರೊಡನೆ ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಆತ್ಮೀಯ ಸ್ನೇಹ ಬೆಸೆದಿತ್ತು. ಆಕೆ ಅವರಿಗೆ ಅಕ್ಕನಂತೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿ ರಕ್ತಾಬಂಧನಕ್ಕೆ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ರಾಖಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಲೂ ಭಾವೇಶ್ ತಿಲಕ್ ಸ್ಮಾರಕ ಭವನದ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿದಾಗ, ಆ ಪ್ರದರ್ಶನ ತಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಬಿಸಿನೆಸ್ ಕೊಟ್ಟಿತು, ಎಷ್ಟು ದೂರಕ್ಕೆ ತಾವು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಸಹಾಯಕವಾಯಿತು ಎಂಬುದು ತಕ್ಕಣ ನೆನಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ನೆನಪಾಗುವುದು ಈ ಮಹಿಳೆ, ಅವರ ಹೃದಯವನ್ನು ತೇವವಾಗಿಡಿದ ಆಕೆಯ ಆ ಮಾತುಗಳು. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಿರಾಶರಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಬದುಕಿನತ್ತ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ತಾವು ನಿಮಿತ್ತವಾದ ಸಂಭ್ರಮ. ಜೊತೆಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಅಮ್ಮ ರಕ್ತದ ಕ್ಯಾನ್ಸರಿನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುವಾಗ, ಅವರಿಗೆ ಇಂತಹುದೇ ತಾಕತ್ತು ನೀಡುವ ಯಾರದ್ದಾದರೂ

ಗುಂಡು ಎಸೆತದ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಭಾವೇಶ್

ಪ್ರದರ್ಶನ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಬಹುಶಃ ಅಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ವರ್ಷ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು.

'ಸಾವು ಬರುವವರೆಗೂ ಸಾಯಬಾರದು' ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಭೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಗ್ಲಾನಿಯಲ್ಲಿ, ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವು ಬರುವ ಮೊದಲೇ ನಾವು ಸತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹ ಇತರರಲ್ಲೂ ಬದುಕುವ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಚಿಗುರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

***

ಜುಲೈ 23ನೇ ತಾರೀಖು ಕೆಲಸ ಜೋರಿನಿಂದಲೇ ನಡೆಯಿತು. ಹಾಲ್ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಲೆಕ್ಕದ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮುಗಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಸಂಜೆಗೆ ಭಾವೇಶ್ ಮತ್ತು ನೀತಾ, ಸಚಿನ್ ಅವರ ಮನೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಚಿನ್ ವಾಹನದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬ್ರೀಫ್‌ಕೇಸ್ ಇಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು, 'ನಾವು ಎಲ್ಲ ಲೆಕ್ಕವನ್ನೂ ಬರೆದು ಇಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಮನೆಯವರೆಗೂ ಇದನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದ ಮೇಲೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಚೆಕ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ'. ಆ ಬ್ರೀಫ್‌ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟವಾಗಿ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ತಮಗಾಗಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಇಡೀ ಪ್ರದರ್ಶನ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಮೂಲ ಕಾರಣರಾದ ಸಚಿನ್ ಅವರನ್ನು ಹೃದಯ ತುಂಬಿಬಂದ ಭಾವೇಶ್ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಷ್ಕಾರ್ಥದಿಂದ ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಪ್ರತಿಭೆ-ಶ್ರಮ ಜನರಿಗೆ ತಲುಪಬೇಕು ಎಂಬ ಒಂದೇ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಚಿನ್ ಹಗಲು ಇರುಳು ದುಡಿದಿದ್ದರು. ನೀತಾ ಮತ್ತು ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ತುಂಬಿಬಂದವು. ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ಭಾರವಾದ ಹೃದಯ ಹೊತ್ತು ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರದಡೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ಆ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕು ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿ ತಿಲಕ್ ಸ್ಮಾರಕದಿಂದ ಹೊರ ಬಂದಂತಿತ್ತು.

ಮುಂದಿನ ಒಂದು ವಾರದವರೆಗೂ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಕುರಿತು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಚಾರ, ಲೇಖನ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ನೇಹಿತರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಸಚಿನ್ ಅವರಿಂದ ಫೋನ್ ಬಂದಿತ್ತು, ಭಾವೇಶ್ ಅವರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಹಳ ಜನ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸಫಲತೆಯ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ಆಚರಿಸೋಣ ಎಂದೂ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು. ಸುಮಾರು 20 ದಿನಗಳ ನಂತರ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾಲ್ ಬುಕ್ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಿಲಕ್ ಸ್ಮಾರಕ ಪ್ರದರ್ಶನದೊಡನೆ ತೊಡಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಮಿತ್ರರನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹಿರಿಯರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಸುಮಾರು 200ರಿಂದ 250 ಜನ